

LASTEN OSASTO

MOOSE LAKE. MINN.

Tervehdin pikku tovereitani pitkän ajan perästä. Nyt on kesä ohi vierinyt kaikkine hauskuuksineen. Tosin minulla ei ole erittäin hauskaa ollut. Olen kalastellut isäni kanssa ja hoitanut pikku siskoa, sekä auttanut isää ja äitiä heinätyössä.

Isä ja äiti olivat kyläilemässä rautarensseillä ja minä olin veljeni kanssa kotona. Eräs mummo laittoi meille ruokaa ja hoiti lehmät. Nyt pääsin koulussa kuudenteen luokkaan. Siellä taas unhoituu pois ne vähäiset kesäiset muistot. Kesä on ollut täällä kulua ja kuumaa. Farmareilla on kesällä hyvin paljon työtä, mutta vain pienen palkan saavat siitä työstä.

Heitetään nyt pois laiskuus ja kyhätään pieni kirje itsekukin Toveritaren lasten osastoon. Tuntuu siltä, kuin siinä ei olisi mitään lukemista lapsille, kun ei siinä ole lasten osastoa. Ainakin meitä lapsia oma erikoinen osasto lehdessä miellyttää ja innostuttaa lukemaan. Toveritervehdyksin:

Aune Hilja Hendrickson.

Ryöstetty perintö

Kirj. Vilho Keskinen.

Sinä tarinan muistat Amrusta ja kirkkaasta timantti lampusta joka, lapsille iloksi, loisti. Kiven kauniin kauppiaan halusi sen rinkelikimpulla palkitsi mi hetkeksi nälän poisti.

Pian lapset lampunsa hinnan söi ja kauppias viekas kiven möi — se hälle tuhannet tuotti. — Kivi välkkyi nyt kruunussa, kuninkaan se onnehen nosti kauppiaan — mieron taival lapsia uotti. —

Nyky aikaan jos tämän vertaamme me saman kohtalon kertaamme, yhä joutuen porvarin ansaan. Työn heilmit kauniit he meiltä vie ja lastemme eessä on mieron tie, he on tuomitut orjakansa.

Työ isän — kallihin timantti — se meiltä viety on viekkaasti ja heillä loistaa nyt kirkkahasti. — Työ luonut on konnille palatsit myös valtikkasauvat ja metallit — heidät nostanut pilviin asti.

Kerron lapsille selviää, missä onnensa tähti pilkistää ja katseensa kirkastuu. — Kun isänsä hikikarpalot ja äitinsä surukynteet heidän silmiinsä heijastuu.

Ei rukoilla armoa kuninkaan ei sovitusehoja kauppiaan — He tahtovat itse näyttää, että yksin työ luo kunniaa, silloin oikeus kantaa valtikkaa ken työssä osansa täyttää. He työstänsä vaativat tuloksen myös isänsä luoman rikkauden se perintö kuuluu heille. — Ei laiskoille konnille rahtuakaan, heitä isät kantoivat harteillaan kosto saapuu jo laiskureille —

Pian kultainen vasikka kukistuu sen uhreista täyttyvi molokin suu.

ja kaikille oikeus koittaa! Siksi muistaos viekkaan kauppiaan ja vääryyden kruunaaman kuninkaan ain' kuolinkelloa soittaa!

MIETELMIÄ

Kirj. E. K.

Tänään on sunnuntai, siis viikon ainoa lepopäivä. Mutta saammeko silloinkaan levätä? — Ei!

Työläisellä ei ole aikaa sellaiseen kuin lepoon, vaikka niin kipeästi sitä joskus kaipaammekin. Aina riittää vaip yhtämittaista taistelua levästä. Nykyään on kyllä työläiselle suotu "lepoaikaa", mutta se ei liidin ilahuta mieltä, kun on kirvelevä huoli levästä, kun ei ole tietoa toimeentulosta.

Usein kohoaa rinnasta huokaus: — Ainako tätä pitää jatkua? Eikö työläinen koskaan pääse todellisesti lepäämään, eikö milloinkaan tule meidän vuoromme?

Ne, jotka tähän asti ovat eläneet joutilaisuudessa ja kylläisinä saivat kerrankin astua meidän tilallemme.

Kun jokaiselle ihmiselle olisi asetettu sama määrä velvollisuuksia, jäisi siten aikaa lepoon ja virkistykseen, silloin voisi työläinen nauttia sunnuntai rauhaa. Kuinka suloiselta tuntuisikaan oikalsta lepoon väsyneen ruumiinsa. Kuinka hyvältä tuntuisi saada oikoa kymmenien vuosien työn runteleman vartalonsa. Se tuntuisi niin suloiselta. — Ihanaa olisi olla huolla vailla. Kuinka sitä osaisikaan nauttia onnesta. — Tämä elämä, jota elämme, ei tällaisenaan kelpaa. Kuinka me voimmekaan kalkkeon tähän tyytyä! Meidän täytyy taistella niillä aseilla, jotka ovat käytettävissämme ja meidän tulee kestää niin kauan, kun olemme taistelun loppuun suorittaneet. Me voitamme taistelussa, jos yhtenä miehenä nousemme vaatimaan oikeuksiamme. Mehän olemme tottuneet kärsimään. Kuinka sitten emme voisi taisteluamme kestää. Me voitamme siinä, jos lujasti uskomme taistelun me voittoon, kun innolla jokainen teemme työtä vapautemme saavuttamiseksi.

Se on meidän velvollisuutemme lapsiamme kohtaan. Meidän velvollisuutemme on käydä taistoon tulevan sukupolven onnen saavuttamiseksi. Silloin voisimme levätä rauhassa, kun olisimme jättäneet lapsillemme perinnöksi vapauden, kun olisimme hävittäneet luokkayhteiskunnan. He saisivat jatkaa luokattoman yhteiskuntansa rakennustyötä. He sen työn vasta täydelleen voivat suorittaa, mutta ensin on taistelujen kautta kuljettava voittoon. Katselkaamme idän loistavaa vapauden aurinkoa. Pyrkikäämme mekin sitä kohti!

Muistikirjan lehti

On niin kaunis ilma, kun ikinä voi odottaa näin syyskuun aikana. Luonto on puhjennut punakeltaiseen pukuun. Se on vielä viimeinen loistaväri — kesän muisto.

Tänään tuntui mieli niin rauhalliselta, kun nousin vuoteeltani. Aurinko paistoi ikkunastani aivan kuin, kiveä-

lä. Ajattelin: oi, kuinka kaunis onkaan luonto kaikkina vuoden aikoina. Syksyllä tosin tuntee ihminen itsensä niin äärettömän alakuloiseksi. Talvi on kylmine ilmoineen tulossa ja se kai mieltä masentaa. Vaan syy ei ole todellisuudessa suuren luonnon, sillä joka aikakaudella kaikesta huolimatta löytyy omat hauskuutensa.

Työn orja sitä ei voi aina nauttia. Ei voi ja vain siksi, kun työläisen sielua aina painaa syksyn raskas sumu. Se on tämän yhteiskuntajärjestelmän luoma kirouksen painava taakka, joka riistää pois ihmisen luonnon syyliä nauttimasta sen tarjoamista eduista. Vaikka kukat puhkeavat täyteen ihanuuteensa, tai hedelmät kypsinä odottavat nauttijoita, tahi talven raikas tuuli kutsuu samaan punaa poskipäihin, ei voi työnorja niitä kutsuja noudattaa.

Katselen nyt ikkunasta ihaillen luonnon maalaamaa taulua, se on niin kauniin kultainen, loistava ja mahtava. Aivan kuin sanoisi ihmiselle: suotta pelkäätkä syksyä, ei se ole niin julma kun luulette. Te ihmiset vain ette voi nauttia elämästä. Te kehräätte ja kudotte sekä neulotte talven varalle lämpimiä vaatteita, te kaivatte hiiltä talven kylmyyden estämiseksi. Te kokoatte varastoonne kaikkea hyvyttä. Miksi siis pelkäätte?

Miksi olette murheissanne, vaikka ei vielä talvi ole kylmyyksiin saapunut? Kerskutte luonnon herruudellanne, mutta oletteko sitten todella sen herroja? Miksi sitten huokaatte ja kärsitte, miksi ette yhtähyvin voi nauttia elämästä?

Luonto rakastaa kaikkia lapsiaan samalla tavalla. Ota siis paikkasi työläinen elämän pöydässä ja nauti sen tarjoamaa hyvyttä. Työläisjoukko! Älä siis ole tahdoton ja välinpitämätön orjajoukko. Nauti työsi tuloksista. Nyt on syksyn sato juuri korjattu säilöön. Miksi siis huokaatte näliänsänne? Järjestäkää yhteiskunta siten, että sadon kookoja pääsee sadosta nauttimaan.

Toisin paikoin on luonto-äiti ollut nyt ankara. Suuren työn tasavallan — Neuvosto-Venäjän — lapsia on kovin koeteltu.

Mutta tämä koettelu on kuin suuri läsky ihmiskunnalle, että opittaisi ajattelemaan kansainvälisesti. Kun toisessa maassa on kato viljan vienynt ja toisessa on maa antanut sitä runsaimmin antimia, vilja on kasvanut kauniina kypsyneeseen asti, niin voitaisi kaikki järjestää siten, että poistettaisi rajaidat ja lähetettäisi tuotteita sinne, missä niitä parhaiten tarvitaan. Kapitalistisessa yhteiskunnassa annetaan sadon mieluummin pilaantua kelpaamattomaksi kuin annettaisi sitä nälkäisten syötäväksi. Vasta sitten, kun kapitalistit ovat varmat liikevoitoistaan, kiertävät tavarat maailman markkinoilla.

Nälkäisille ei pitäisi enää armoilemia jakaa, heillä tulisi olla luonnon antimien täysi oikeus!

Ihminen! Älä ole orja! Särje jo kahleesi ja nouse vaatimaan oikeuksiasi. Luo uusi yhteiskunta, niin sinulle seuraa vapaa ja nautintorikas elämä. Työsi turvin saat iloa ja kauneutta mielin määrin, saat nauttia luonnon antimista ja saat täyden osasi elämästä.

Nouse jo katkomaan kahleitasi Tee se lastesi vuoksi. Älä enää salli heidän juoda samaa kärsinyämaljaa pohjaan, jota itse olet saanut elämäsi päivät tyhjentää. Olet kokenut kaikellaiset surut työttömyyden ja muiden kirojen muodossa.

Ei riitä, että olet tyytymätön tähän järjestelmään. Sinun täytyy toimia nyt jo luokkataistelujain riveissä, kuulua vallankumoukselliseen työläisjoukkoon.

eikä niihin armomurujen kerjääjiin, joita osa työväenluokkaa tänä päivänä on. Sinun on heti tänään riennettävä toveriesi rinnalle, toimimaan, työskentelemään uuden ajan saavuttamiseksi. Tämän yhteiskuntajärjestelmän kirous on poistettava. Silloin vasta näemme elämäme sisältörikkaana ja kauniina. Nouse sorrettu luokka vaatimaan oikeuksia!

Syyskuun 18 p., 1921.

O.k.a.

SATU

Kirj. Sara Hill.

Orpo, yksinäinen tyttö-raukka kulkee pitkän synkkää metsätietä. Tuuli ulvoo surkeasti vankooissa, tuuheissa pulssa, — matalissa penssaissa se valttaa, taivuttaen pienimmänkin kukkan varren, oman voittavan valtansa alle. — Ja tyttö kuuntelee kukkiesaan tuota suurta surusävelmää..... Rinnassa sykkii hento sydän, mutta sen joka sykkäys on vastakaikua tuohon samaan surusävelmään. —

Niin raskas, raskas on ajatusten taakka Suuri, ylevä luontokin, siinäkin huudat vaan kylmää huutoasi..... Ja ihmiset — katkela on maailma..... Se on vielä vaikeampaa kestää! Ihminen, joka kuitenkin on toisensa vertainen, miksi yrittää hän taistella itseään vastaan?

Koko elämä on kuin kysymysmerkki, suuri, käsittämätön —

— Jopa sattuu työn katse piengen, värisevään kukkaan tien varrella. Kun salaman välähdyks oli tunteiden valhdos.

Se oli hymyily. Keskellä tuota ärjyvää myrskyä, he kaksi turvonta, hymyilevät.

"Kukkanen, miksi sinun täytyy täällä olla yksin, sinun, joka olet hento ja kuitenkin hymyilet. Siksi yksin, että kukkaan ei ole vielä sattunut sinua löytämään ja nostamaan aurinkoon ja valoon?"

Tyttö haastelee kukkaselle näin, haastaa tuota näkymätöntä sydämen kieltä.

— Hiljaa huokuu kukkaselle varsi sinne tänne — viimein se kohoaa ulvan suoraksi. Terä aukenee, aukenee suureksi puhuvaksi sydämeksi:

"Tyttöseni, osatoverini! Olen kukkanen vallankumouksen kukkatarhasta. Olen siksi tässä, että odotan sitä joukkoa, johon sinäkin kuulut. Niitä on jo ollutkin toisia, mutta ovat häirähtäneet. Monet ovat matkallaan kääntyneet takaisin. Mutta nyt nouse uusi joukko..... se saapuu pian! Pian loppuu myrskyn vihainen ulvonta. Ihmiset ja luonto pääsevät tyyneen onneen. Silloin aina paistuu tyytyväisyyden loppomaton aurinko ja vapauskellojen kaiku soi hiljaa" —

Ja nyt tyttö huomakin, että kukkanen auvuttu terästä hohtaa punainen tähti. Se kasvaa yhä suuremmaksi, se laajenee, nousee korkeammalle. Se muuttuu suureksi, humuavaksi punalipuksi. Se on niin mahtava — saavuttamaton! —

Ja nuoret kaikki kohottavat kätensä, nostavat lipun korkealle. Enemmän ja enemmän tulvi kansajoukkoja lipun luo.....

He lähtevät nutta aurinkoa vastaanottamaan —

Uudista tilauksesi ajoissa, ettei keskeytystä lehden lähettämässä tapahdu.